Я вас любив, німуючи, то словом,
і вірив сліпо, то тривожно знов,
а ви боялися, щоб випадково
не виявив при людях я любов.

Я вас любив побожний, то злорікий,
ви ж обминали, боячись мене,
і через те прощайте вже навіки,
і хоч тепер вас серце обмине.

Але, коли у липні під каштаном
побачите потоптану траву,
і думка займеться в душі нежданo,
що я ще, нещасливий, десь живу, —

підіте в церкву для такого часу,
зідхаючи полегшено грудьми,
що зворушили в себе тільки рясу
за серце самотинне між людьми! ...